

De fleste af de regler, der indeholdes i byggelovens § 20 b, er overflødiggjort af lovbestemmelser, som er gennemført efter indføjelser af § 20 b ved en byggelovsændring i 1968, især by- og landzonenloven og miljøbeskyttelsesloven. Der er derfor kun behov for at videreføre de i stk. 4 optagne beføjelser for kommunalbestyrelsen.

Efter de nugældende regler i byggelovens § 20 b, stk. 2 og 3, kan en kommunalbestyrelse forlange, at anvendelsen af en grund til oplag, henlæggelse af affald eller lignende formål skal bringes til ophør, hvis denne anvendelse skønnes at medføre væsentlige ulemper eller virker stærkt skæmmende i forhold til omgivelserne. Et sådant fjernelseskraav kan fremsættes, uanset hvornår grunden er indrettet eller taget i brug til den pågældende anvendelse, og uanset om det er sket i henhold til kommunalbestyrelsens forudgående tilladelse eller med zonenovsmyndighedens tilladelse i henhold til by- og landzonenloven. Kun hvis benyttelsen fandt sted lovligt før 1968, tilkommer der ejeren erstatning for det tab, han lider som følge af fjernelsespåbudet.

Denne særregel er ikke foreslået medtaget i stk. 4. Ønskes en lovligt bestående benyttelse af en grund til de omhandlede formål bragt helt til ophør, må kommunalbestyrelsen herefter tilvejebringe en lokalplan, der udelukker denne benyttelse af grunden, og derefter foretage ekspropriation til planens virkeliggørelse, jfr. lovforslagets § 34.

Behovet for — med den nævnte modifikation — at videreføre bestemmelserne i den gældende byggelovs § 20 b, stk. 2 og 3, understøttes af den foreslåede ophævelse af naturfredningslovens § 43, stk. 3. Efter den sidstnævnte bestemmelse kan fredningsplanudvalget påbyde afskærmningsforanstaltninger bl. a. ved oplagspladser uden for byer og bymæssige bebyggelser under de samme betingelser, som er opstillet i byggelovens § 20 b, stk. 2 og 3, for kommunalbestyrelsens tilsvarende beføjelse. I det tidligere fremsatte forslag til ændring af naturfredningsloven er lovens § 43, stk. 3, foreslået ophævet, således at kompetencen alene vil tilkomme kommunalbestyrelsen.

Stk. 5 svarer til byggelovens § 43, stk. 6, og for oplag og affaldspladser m.v. til byggelovens § 20 b, stk. 3.

Stk. 6 må sammenholdes med den almindelige klagebestemmelse i lovforslagets § 48, hvorefter afgørelser i henhold til § 44 ikke ville kunne påklages til anden administrativ myndighed, for så vidt angår det skønsmæssige element i afgørelsen. Da der ved påbud efter stk. 2-4 foretages indgreb i bestående forhold, findes det imidlertid rigtigst, at også skønnet, der ligger til grund for påbudet, skal kunne indbringes for miljøministeren til fuldstændig efter-

prøvelse. I forhold til det oprindelige lovforslags § 44, stk. 5, er der åbnet adgang til påklage også af påbud vedrørende oplags- og affaldspladser m. v., og det er ikke fundet rimeligt at efterkomme et ønske fra nogle af kommuneforeningernes studiekredse om helt at afskære klage over påbud efter paragraffen.

Til § 45.

Bestemmelsen omhandler det indbyrdes forhold mellem forskellige bebyggelsesarter, når forholdet ikke er reguleret i lokalplan eller byplanvedtægt.

Bestemmelsen afløser § 45 i det oprindelige lovforslag.

Stk. 1 og *stk. 2* svarer i det væsentlige til byggelovens § 39, stk. 2 og 3, og den københavnske byggelovs § 45, stk. 2 og 3, der dog er begrænset til kun at finde anvendelse i byggeområder til blandet bolig- og erhvervsbebyggelse samt — jfr. byggelovens § 40 — i områder, som slet ikke er byggeområdeplanlagt. I forhold til de nævnte bestemmelser omhandler *stk. 1* endvidere ibrugtagen også af ubebyggede arealer til erhvervsformål, men en tilsvarende regel findes for boligområder i byggelovens § 38, stk. 1, sidste pkt. De nævnte bestemmelser i byggelovene vil bortfalde med gennemførelsen af nærværende lovforslag.

Den foreslåede udvidelse af de gældende bestemmelser geografiske gyldighedsområde indebærer imidlertid ingen realitetsændring, idet bygningsvedtægternes bestemmelser om bebyggelsens anvendelse bortfalder i takt med kommunernes tilvejebringelse af nye dispositionsplaner, jfr. § 59, stk. 1.

Så længe disse bestemmelser er gældende i en kommune, vil kommunalbestyrelsen normalt ikke have behov for at bringe bestemmelserne i det foreslåede *stk. 1* og *stk. 2* i anvendelse inden for bygningsvedtægtens byggeområder til boligbebyggelse eller erhvervsbebyggelse. Af de gældende regler for boligområder følger nemlig, at der i et sådant område kun i kraft af en konkret dispensation kan opføres bebyggelse til andet formål end beboelse eller ske ændret anvendelse af bestående boligbebyggelse; bortfaldet af byggelovens § 38, stk. 1, sidste pkt., medfører dog, at kommunalbestyrelsen i givet fald må påberåbe sig det foreslåede *stk. 1* for at hindre ibrugtagen af et ubebygget areal i boligområdet til erhvervsformål. De gældende regler for erhvervsområder er parallelle hermed og fører til, at der i et erhvervsområde kun i kraft af en konkret dispensation kan opføres bebyggelse til boligformål. De omhandlede dispensationer kan kun i begrænset omfang meddeles af kommunalbestyrelsen og må normalt indhentes hos amtsrådet eller i større kommuner hos miljøministeren.